

Kunstprojektet

Fornylse

Hvis en fremmed en mørk aften vover sig forbi Hou Skole, jager han sig sikkert en skræk i livet ved synet af de mange mystiske skikkelser – og kæmpestore er de – der lusker rundt i skolens forhave. Men kommer han ved højlys dag, vil han opdage, at der jo bare er tale om nogle kendte og fredelige borgere fra byen – ganske vist i en lidt usædvanlig udgave. Venlige og gæstfri er de, og følger han derfor figurerne ind i skolegården og kigger lige frem, får han først øje på en besynderlig hest, der faktisk har mast sig halvvejs ind gennem

muren, og helt fremme ser han en stump af en gigantisk fiskehale. Han er nu klar over, at han er kommet til en helt speciel skole. Dette første indtryk bekræftes yderligere indendøre, for her hænger der ikke billeder på væggene, billederne springer ud af væggene – og de er mange og store. Et helt galleri.

Hvad han ikke kan se

er, at alt dette er resultatet af et stort anlagt og langvarigt projekt, udsprunget af ønsket om, at vores skole skulle være smuk og noget særligt. Det med skønheden var nemlig til at overse, og som et produkt af halvfjerdsenerne var skolen mere ordinær end særlig. Noget måtte altså gøres, og dette noget tog sin begyndelse ved et fremtidsværksted i 1992. Mindre end et år senere – nemlig i november 1993 – afleverede kunstnergruppen Syntese en anderledes flot skole, der kunne vigte sig af et nyt og farvestrålende ydre. Et kæmpearbejde – med stor indsats fra alle sider – var fuldbragt, og ikke uden grund var vi stolte af resultatet.

Jette Egholm taler ved indvielsen af vore nye, anderledes omgivelser.

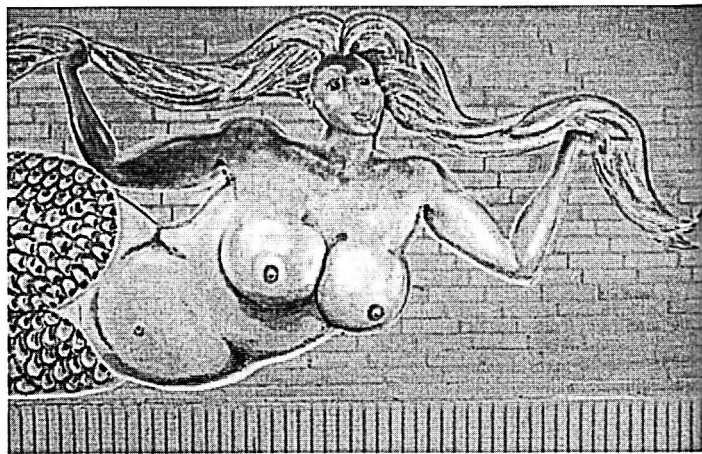
Og hvad fik vi så ud af det?

Ja, ud over det faktum, at vi dagligt fik noget smukt at se på, lærte vi alle – børn og voksne – meget af processen. Vi lærte, at sammenhold gør stærk, at det at løfte i flok giver resultater. Og ikke mindst indså vi, at kunst er ikke sådan nogle dekorative frembringelser, der hænger på væggen og koster en umanerlig bunke penge. For vi så kunsten blive til, og så, hvad det kostede af arbejde, håndværk og kreativitet. Kunsten stiger, siger man. Det gjorde den bogstaveligt her. I skoletiden kunne vi naturligvis følge slagets gang, men da en skole jo ikke er en udpræget stille arbejdsplads, arbejdede kunstnerne ofte til sent på aftenen – ikke i nattens mulm og mørke, men i fred og ro. Derfor var det spændende hver morgen at se, hvor meget kunsten i nattens løb var steget. Vi forstod, at her var ikke tale om dekoration, men at der i hvert eneste billede og hver detalje lå et budskab. Ud over farveglæde og humor er det måske netop detaljerigdom, der karakteriserer vore billeder. Stadigvæk – nu så længe efter at kunstnerne satte deres sidste klat maling – gør vi nye opdagelser.

Glæde og stolthed

Det har også været os en glæde at vise andre vore vægge og skulpturer. Eleverne

har haft besøg af jævnaldrende fra andre skoler og har med stolthed fortalt op ad vægge og ned ad stolper om de beretninger, billederne illustrerer. Der har været besøgende i alle aldre. Lige fra kunstforeningsmedlemmer til børnehavebørn. Disse sidste mindste har virkelig sanset og oplevet – har med fortrydelse klappet de afhuggede sørøverbødder og aet havfruens bryster.

Vi praler glade og gerne af projektet og afæsker – om nødvendigt – vore gæster positiv respons, og da vore billeder jo er dømt til at hænge der til evig tid, værner vi meget om dem. Det er da også karakteristisk, at den eneste lille hærværksstreg blev sat af en fremmed skoledreng, der var så elskværdig at kvittere med sit navn.

Fremtid

Der vil heldigvis altid være en ny sidst-ankommet beboer i Hou. Den førstankomne var Rasmus Færgemann, der fra sin centrale plads i skolens midtergang, holder et vågent øje med, at alt går, som det skal.

Kun hestens gedigne hoved, som har en fortid blandt stolte skuder, er spået at skulle overleve skolens bygninger, og vi ved, at med skolen forsvinder også en gang kunsten – og sådan er det måske bedst. Men det er vort håb, at det vil ske langt, langt ude i fremtiden, og at elever, som for længst har forladt skolen og er rejst ud, af og til vil vende tilbage til deres barndoms by, kigge ind i skolen og tænke: "Herfra min verden går".

Bente Røkke, souschef.

